



A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.125/2026. számú ügyben Szegeden, 2026. június 4. napján megtartott tanácsülésen meghozta a 21. sorszámu

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt vádlott1 és társa ellen indult büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2025. december 9. napján meghozott 8.B.691/2024/99. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a 2023. december 29. napjától 2025. március 7. napjáig, majd 2026. március 8. napjától 2026. június 4. napjáig előzetes fogvatartásban lévő vádlott1 I. rendű vádlott által 2026. március 8. napjától 2026. június 4. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A 30.165, - (harmincezer-egyszázhatvanöt) forint bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezést *mellőzi*.

Kötelezi vádlott1 I. rendű vádlottat 16.800, - (tizenhatezer-nyolcszáz) forint, vádlott2 II. rendű vádlottat 5.600, - (ötezer-hatszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására.

vádlott2 II. rendű vádlott tényleges tartózkodási helyére való utalást *mellőzi*.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék a 2023. december 29. napjától 2025. március 7. napjáig előzetes fogvatartásban volt vádlott1 I. rendű vádlottat és a 2023. december 29. napjától előzetes fogvatartásban volt vádlott2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki egyezően társtettesként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat]. Ezért vádlott1 I. rendű vádlottat 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyek gyakorlásától eltiltásra, míg vádlott2 II. rendű vádlottat 4 év szabadságvesztésre és 5 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést

mindkét vádlott esetében börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

[2] A kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította vádlott1 I. rendű vádlott által 2023. december 29. napjától 2025. március 7. napjáig, míg vádlott2 II. rendű vádlott által 2023. december 29. napjától 2025. december 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

[3] vádlott2 II. rendű vádlott vonatkozásában elrendelte a Jászberényi Járásbíróság 7.Bpk.38/2023/2. számú büntetővégzésével kiszabott 7 hónap szabadságvesztés végrehajtását. Kötelezte az I. rendű vádlottat külön 25.200,- forint, a II. rendű vádlottat külön 92.400,- forint, míg az I. és II. rendű vádlottakat egyetemlegesen 115.656,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[4] Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 30.165,- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[5] Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be:

[6] – vádlott1 I. rendű vádlott enyhítés és felmentés;

[7] – az I. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés;

[8] – vádlott2 II. rendű vádlott és védője egyezően enyhítés érdekében.

[9] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.260/2024/37. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen, a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdései alapján teljeskörűen bírálja felül. Az elsőfokú ítélet helyes indokainál fogva, mindkét vádlott vonatkozásában történő helybenhagyását indítványozta.

[10] A fellebbezések alaptalanok.

[11] A bejelentett fellebbezések irányára tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1), (2) és (10) bekezdései alapján, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsulésen, mivel az arra jogosultak a törvényes határidőn belül nyilvános ülés tartását nem kérték.

[12] vádlott1 I. rendű vádlott védője a fellebbezésének indokolásában utalt az elsőfokú tárgyaláson elhangzott perbeszéde tartalmára, amit változatlanul fenntartott. Indítványozta a felkészülési díjának a jogszabályi rendelkezésre figyelemmel 21.000,- forintra kiegészítését.

[13] vádlott2 II. rendű vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítéletnek a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján történő kiegészítését indítványozta az eljárás során tanúként kihallgatott tanú1, tanú2 és tanú3 tanúk vallomásainak azon részével, hogy miután a sértett és az I. rendű vádlott összevitakoztak, a sértett a gépjárművel nagy sebességgel elindult és a gépjármű mellett álló I. rendű vádlottat kishíján elgázolta, annak el kellett ugrania az autó mellől. A védő álláspontja szerint, ez a tény azért bír relevanciával, mert azt az elsőfokú ítélet is megállapította, hogy a vádlottak cselekményüket felindult állapotban követték el. Ennek a felindult állapotnak a sértett által elkövetett cselekmény volt a kiváltó oka és a II. rendű vádlott ebben a menthető okból felindult állapotban, meggyőződése szerint, édesapja jogos védelmében járt el. Utalt a védő arra is, hogy az elsőfokú ítélet tényállása is megállapította a [30] bekezdésben, hogy a II. rendű vádlott az I. rendű vádlott biztatására követte el a cselekményét. Arra figyelemmel, hogy a II. rendű vádlott a nyomozás során maga is arra hivatkozott, abban a hiszemben volt, hogy a sértett ismét rátámadt az édesapjára, ezért az ő védelmében kellett közbelépnie, a védő álláspontja szerint a Btk. 20. § (2) és (3) bekezdései szerinti tévedésben cselekedett a II. rendű

vádlott. A büntetés kiszabása során álláspontja szerint, a törvényszék nem vette figyelembe, hogy a II. rendű vádlott a cselekményét olyan tévedésben követte el, amely menthető okból következett be és felindult állapotában történt, ezért az ítélet eltúlzottan súlyos, amelyre tekintettel a büntetés enyhítését indítványozta.

[14] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem valósított meg olyan, a Be. 607. § (1) bekezdése és a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti (abszolút), illetve a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti (relatív) eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne, ezáltal az ügy érdemi elbírálását kizárná.

[15] A törvényszék a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben és mélységben lefolytatta, tényállás felderítési és tényállás megállapítási kötelezettségének eleget tett. Az ügy szempontjából lényeges bizonyítékokat egyenként és összességében is megfelelő mélységben értékelte, és kellően részletes indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat fogadott el a tényállás alapjául, illetve az általa elfogadottakkal ellentétes bizonyítékokat miért vetette el.

[16] Megfelelő részletességgel foglalkozott a törvényszék és indokoltan vette el a vádlottak jogos védelmi helyzetre vonatkozó védekezését, mert azt az okirati bizonyítékok, a tanúvallomások nem támasztották alá. A terhelti védekezőkkel szemben az volt megállapítható, hogy a vádlottak támadtak a sértettre. Időben és térben elkülönült a sértett bántalmazása és az, hogy korábban az I. r. vádlottnak el kellett ugrania a sértett által vezetett autó mellől, így a jogtalanság talaján a vádlottak álltak. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggő álláspontját az ítéltábla mindenben osztotta. Erre figyelemmel nem találta alaposnak a II. rendű vádlott védőjének a tévedésre vonatkozó álláspontját, mivel annak megállapítása fel sem merülhetett.

[17] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységnek minden lényeges, releváns bizonyítékra kiterjedőnek, ügyiratszerűnek, s logikusnak kell lennie.

[18] A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége megfelelt a fenti kritériumoknak.

[19] Az elsőfokú bíróság tehát logikus, észszerű és meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlottak bűncselekmény elkövetését tagadó vallomásaival szemben az ítéleti tényállás miatt az ezzel szemben álló bizonyítékokra alapította.

[20] A megalapozott tényállásra figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentésre irányuló fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[21] Az elsőfokú ítéletnek a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó részét a fellebbezési főügyészség indítványával egyetértve akként helyesbítette az ítéltábla az I. rendű vádlott korábbi elítéléseire vonatkozó adatokkal összefüggésben, hogy a [9] bekezdésben írt összbüntetési ítélet [4] – [7] bekezdésében szereplő alapítéletekkel, míg a [13] bekezdésben írt összbüntetési ítélet a [10] – [12] bekezdésében írt alapítéletekkel kiszabott szabadságvesztések összbüntetésbe foglalásáról rendelkezett.

[22] Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás megalapozottnak bizonyult, amelyet csak kis mértékben kellett kiegészíteni az ítéltáblának a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel.

[23] A [30] bekezdés 2. mondatát azzal egészítette ki, hogy vádlott1 I. rendű vádlott a jobb első ülésre betérldelve, a gépjármű indítókulcsát a gyújtáskapcsolóból kivette és indulatosan ököllel ütni kezdte sértett sértettet *többször az arcán* (elektronikus nyomozati iratok 8.3.4. alatti tanúvallomás 6. oldal második bekezdés).

[24] Osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját az elsőfokú ítélet [35] bekezdésébe utalta az elsőfokú ítélet [68] bekezdéséből azt, hogy a sértett életveszélyes állapotba került, amit a szakszerű orvosi beavatkozás hárított el, enélkül a sértett halála bekövetkezett volna.

[25] A fenti kiegészítésekkel együtt az elsőfokú ítélet tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és így a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[26] A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményeiket is a törvénynek megfelelően minősítette.

[27] Akkor sem tévedett a törvényszék, amikor azt állapította meg, hogy a testi sértés vonatkozásában a vádlottak egyenes szándékkal cselekedtek, míg az életveszélyes eredmény tekintetében a hanyag gondatlanság – negligencia – terheli őket, ezutóbbi elsődlegesen a támadott testtájékok (arc, mellkas, térd, lábszár) jellegére tekintettel.

[28] A büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket az ítéltábla pusztán azzal helyesbítette – osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját –, hogy súlyosító körülményként a társas elkövetés helyett a társtettesként történt elkövetés értékelhető, míg további enyhítő körülmény minkét vádlott esetén az elsőfokú ítélet óta bekövetkezett további időmúlás, a további büntetőeljárás hatálya alatt állásuk és az I. rendű vádlott esetén kényszerintézkedés alatt állás (Kúria 56. számú BK vélemény III.10.), illetve mindkét vádlott esetén az eredményre kiterjedő gondatlanság – negligencia – enyhébb foka.

[29] Helytállóan állapította a törvényszék, hogy a vádlottak esetében az irányadó büntetési tétel középértéke 5 év szabadságvesztés, és a bűnösségi körülményekre, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre, a cselekményeik konkrét tárgyi súlyára figyelemmel nem tévedett, amikor őket végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A vádlottak közötti belső arányosság szem előtt tartásával határozata meg a szabadságvesztéseik tartamát is, amelyre vonatkozó indokaival az ítéltábla - annak szükségtelen megismétlése nélkül - egyetértett.

[30] Miután a vádlottak méltatlanná váltak a közügyekben való részvételre a törvényszék a törvénynek megfelelően és indokoltan tiltotta el őket azok gyakorlásától, annak időtartama is arányos volt.

[31] A fentiekre figyelemmel a büntetések enyhítésére irányuló fellebbezések is alaptalannak bizonyultak.

[32] A másodfokú bíróság a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, mivel egyéb rendelkezései is törvényesnek bizonyultak.

[33] Megállapította az ítéltábla, hogy vádlott1 I. rendű vádlott 2026. március 8. napjától jelen ügyben van előzetes fogvatartásban, ezért az általa 2026. március 8. napjától 2026. június 4. napjáig általa letartóztatásban töltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

[34] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a nyomozás során tanú3 gyanúsított vonatkozásában felmerült 30.165,- forint bűnügyi költség tekintetében is rendelkezett.

[35] Figyelemmel arra, hogy tanú3ral szemben a büntetőeljárást az ügyészség megszüntette, ezen bűnügyi költségről nem a jelen eljárásban kell dönten, ezért az erre vonatkozó rendelkezést az ítéltábla mellőzte.

[36] A másodfokú eljárás során az I. rendű vádlott vonatkozásában 16.800,- forint, a II. rendű vádlott vonatkozásában pedig 5.600,- forint bűnügyi költség merült fel, amely a kirendelt védők díja és megfizetésére az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbezett vádlottakat.

[37] Miután vádlott2 II. rendű vádlott letartóztatását az elsőfokú bíróság 2025. december 9. napján megszüntette, a tényleges tartózkodási helyére való utalást az ítéltábla mellőzte.

[38] A végzéssel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. június 4.

dr. Mezölaki Erik s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Halász Edina s.k.
előadó bíró

dr. Pócs Teodóra
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.125/2026/21. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 8.B.691/2024/99. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2026. június 4.

dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke